

## Η εικόνα της Αγίας Μαρίνας Μαϊστρου Αλεξανδρούπολης

Κείμενο: Αικατερίνης Κάλτσου



Η φήμη της θαυματουργής εικόνας της Αγ. Μαρίνας Μαϊστρου έχει ξεπεράσει τα όρια του Έβρου και της Ροδόπης. Ποια είναι όμως η ιστορία της εικόνας αυτής, που συνδέεται με τη νεότερη θρησκευτική ιστορία της ευρύτερης περιοχής της Αίνου;

Ανήκε στην Ειρήνη Αμπατζή, κατοίκου του οικισμού του Μαϊστρου. Και όταν αυτή απεβίωσε στις 21 Σεπτεμβρίου 1932, οι κόρες της Σμαραγδή Καραγεωργίου και Αικατερίνη Μπουσδρούκη και ο γιος της

Δημήτριος Αμπατζής, κατόπιν παραινέσεως του τότε μητροπολίτη Αλεξ/πόλεως Γερβασίου, προσέφεραν τη θαυματουργή εικόνα της Αγίας στη Μητρόπολη Αλεξ/πολης. Από τότε ο Ιερός ναός του Αγίου Γεωργίου Μαϊστρου έγινε και Προσκύνημα της Αγίας Μαρίνας.

Όταν σε ηλικία 4,5 ετών, η Ειρήνη έχασε την μητέρα της, ο φυσικός της πατέρας Βραχιόλης Δακλαδάς, πήγε σε μονή του Αγίου Όρους και χάρισε τα λιγοστά υπάρχοντά του, που σε αυτά συμπεριλαμβανόταν και η συγκεκριμένη εικόνα. Όμως, σύμφωνα με τις αφηγήσεις των απογόνων της Ειρήνης, ένας καλόγερος –δε γνωρίζουμε ούτε τη Μονή ούτε αν αυτός ο καλόγερος ήταν ο ηγούμενός της- ζήτησε από το Βραχιόλη Δακλαδά, να επιστρέψει στην Αίνο λέγοντάς του «Να επιστρέψεις στο παιδί σου και να της δώσεις αυτήν την εικόνα (της Αγίας Μαρίνας). Η εικόνα είναι θαυματουργή, αλλά δεν έχει εκδηλωθεί ακόμη. Όταν όμως βρει τον άνθρωπό της, θα φανερωθεί η θεία χάρη της». Με την ίδια παράδοση, ο καλόγερος αυτός, που προφανώς ήταν και αγιογράφος, πάνω στην παλιά εικόνα, έκανε κάποιες μικρές επεμβάσεις διαμορφώνοντας τη σημερινή μορφή της. Λέγεται δε, ότι μετά από κάθε πινελιά που έβαζε, πραγματοποιούσε και παράκληση.

Η Ειρήνη, μετά από μία σειρά γεγονότων βρέθηκε να μεγαλώνει στην οικογένεια Τζατζάρα στην Αίνο, μέχρι που έφτασε σε ηλικία γάμου. Τότε, ο φυσικός της πατέρας συνεχίζοντας την οικογενειακή

παράδοση, να παραδίδεται η συγκεκριμένη εικόνα από μητέρα σε κόρη ως προίκα, της έδωσε το εικόνισμα της Αγίας Μαρίνας, το μοναδικό ενθύμιο που είχε απομείνει από την μητέρα της Σμαραγδή. Η Ειρήνη παντρεύτηκε το Θεόδωρο Αμπατζή, ράφτη από την Κεσσάνη, το 1897. Ο γάμος έγινε στην Αίνο και αμέσως μετά έφυγαν για την Κεσσάνη, μεταφέροντας και την μικρή προίκα της, συμπεριλαμβανομένης και της εικόνας, με μπαούλα.

Όμως, το 1911 η Ειρήνη χήρεψε και για πρακτικούς λόγους εγκαταστάθηκε στη γενέτειρά της το Μαϊΐστρο, τότε που άρχισαν να γίνονται και τα πρώτα θαύματα. Παρατηρούσε ότι άρχισε να δακρύζει η εικόνα, πριν από κάποιο δυσάρεστο γεγονός για τον ελληνισμό της περιοχής. Το υγρό αυτό, σύμφωνα με τα λεχθέντα των θυγατέρων της Ειρήνης, αλλά και από ηλικιωμένους κατοίκους του χωριού, που ήταν αυτόπτες μάρτυρες, είχε θεραπευτικές ιδιότητες. Έτσι, μόλις μαθαίνονταν πως η εικόνα άρχισε να «δακρύζει», πλήθος πιστών από το Μαϊΐστρο, την Αίνο και τα γύρω χωριά έσπευδαν αμέσως να προσευχηθούν και να λάβουν τη χάρη της εικόνας, γνωρίζοντας πως αν πήγαιναν αργότερα πιθανόν να μην προλάβαιναν να πάρουν από αυτό. Έχουν καταγραφεί πολλά θαύματα, μεταξύ των οποίων και περιπτώσεις πιστών, μουσουλμάνων στο θρήσκευμα, που ζητούσαν τη χάρη της Αγίας.

Ακολουθούν χρόνια δύσκολα, με μετακινήσεις πληθυσμών, στερήσεις και δυσκολίες, με αποκορύφωμα την προσφυγιά του 1922.

Στο διάστημα αυτό, όπως έχουν καταγραφεί, έγιναν πάρα πολλά θαύματα, όχι μόνο με χριστιανούς πιστούς αλλά και Τούρκους. Ταυτόχρονα, η Ειρήνη, άρχισε να πέφτει σε βαθύ ύπνο, που μερικές φορές κρατούσε πάνω από μία μέρες. Την πρώτη φορά που συνέβη, η οικογένειά της νόμισε ότι πέθανε και άρχισε να τη θρηνεί. Όταν όμως αυτή ξύπνησε, τους εξήγησε ότι η Αγία Μαρίνα την οδήγησε σε άγνωστα μέρη, που η ίδια δε φανταζόταν ότι υπήρχαν. Από τότε, κάθε φορά που ακουγόταν ότι έπεφτε σε κώμα, ο μητροπολίτης Αίνου έστελνε ιερείς και έκαναν δεήσεις στην αγία. Η Ειρήνη, όταν επανερχόταν στη φυσική της κατάσταση, εξιστορούσε στους οικείους της και στους χωριανούς της, διάφορα γεγονότα που είτε είχαν συμβεί και δεν είχαν γίνει ακόμη γνωστά, είτε θα συνέβαιναν στο άμεσο μέλλον. Υπάρχουν πολλές μαρτυρίες από κατοίκους, που επιβεβαίωναν ότι πραγματοποιούνταν αυτά που «έβλεπε» ως όραμα η Ειρήνη, «όπως της τα έδειχνε η Αγία Μαρίνα, που την έπαιρνε από το χέρι», όπως χαρακτηριστικά έλεγε, όταν τα εξιστορούσε.

Ακολουθώντας την πορεία του ξεριζωμένου ελληνισμού της Αν. Θράκης, οι κάτοικοι του Μαϊστρου εγκαθίστανται στη σημερινή τοποθεσία.

Η θαυματουργή εικόνα της Αγ. Μαρίνας, δεν ήταν απλά ένα οικογενειακό κειμήλιο, αλλά μία συλλογική συναισθηματική σύνδεση της κοινωνίας του Μαϊστρου και των άλλων προσφύγων της ευρύτερης περιοχής της Αίνου με την εγκαταλειμμένη πατρίδα και το παρελθόν τους. Και φυσικά, αποτελούσε απόδειξη της πίστης χριστιανών και μουσουλμάνων στη χάρη της Αγίας. Πολλές οικογένειες συνέχισαν να πηγαίνουν τους ασθενείς τους, για θεραπεία, κυρίως ψυχικά ασθενείς βαριάς μορφής, σχιζοφρενείς ή και «δαιμονισμένους», ελπίζοντας σε ένα ακόμη θαύμα, από τα πολλά θαύματα που άκουγαν να γίνονται. Πολλοί είναι οι μάρτυρες περιστατικών, όπου η Ειρήνη ηρεμούσε τους ασθενείς που ήταν σε έντονη κρίση, άλλοτε με προσευχές και άλλοτε με τη στεντόρεια φωνή της, πάντοτε όμως με αγάπη και φροντίδα. Δέχονταν, σύμφωνα με μαρτυρίες, πολλές επιθέσεις, κυρίως από ψυχικά ασθενείς, όμως ποτέ κανένας δεν της έκανε κακό, το αντίθετο μάλιστα, ημέρωναν και την υπάκουαν πιστά, μέχρι που έφευγαν απόλυτα υγιείς, μετά από την σαρανταήμερη παραμονή τους στην κατοικία της.

Ήδη από τα πρώτα χρόνια της προσφυγιάς, δηλαδή από το 1925 και μετά κάτοικοι της Αλεξανδρούπολης αρχικά, αλλά και από πολλά σημεία του Έβρου αργότερα, κατέφθαναν την εορτή της Αγίας Μαρίνας στο Μαϊστρο, για να προσκυνήσουν. Έτσι, σταδιακά στον πλατανότοπο του Μαϊστρου άρχισε να γίνεται το πανηγύρι, με πλήθος κόσμου, που συνδύαζαν το προσκύνημα στη θαυματουργή εικόνα στο σπίτι της Ειρήνης, με ημερήσια εκδρομή. Το πανηγύρι συνεχίζεται μέχρι σήμερα και συνεχώς μεγαλώνει και απλώνεται η φήμη του. Αλλά η κινητήριος δύναμη για τη μεγάλη προσέλευση είναι η πίστη στη θαυματουργή εικόνα της Αγίας Μαρίνας Μαϊστρου.

### **ΠΗΓΕΣ**

*Το παραπάνω κείμενο στηρίζεται σε αφηγήσεις της Αικατερίνης Μπουσδρούκη και της Σμαραγδής Καραγεωργίου, αιμινήστων απογόνων της Ειρήνης Αμπατζή, του ιερέα της εκκλησίας της Αγ. Μαρίνας Μαϊστρου πατέρα Απόστολου Κατσιπτσάκη και της κ. Ευδοκίας Μακρίδου και της κ. Ευαγγελίας Ιωαννίδου, κατοίκων του Μαϊστρου.*



*Η Ειρήνη Αμπατζή με τη θυγατέρα της Κατίνα Μπουσδρούκη και το γιό της Δημητρό Αμπατζή, Αλεξανδρούπολη 1928.  
Αρχείο Αικατερίνης Κάλτσου*

